

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **PhDr. J. K.**, zastoupené JUDr. Milanem Boreckým, advokátem se sídlem Zahradníčkova 1319, Stará Boleslav 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) LUMA, spol. s r. o.**, se sídlem U Potoka 457, Všenory, zastoupena Mgr. Jaroslavem Rychtářem, advokátem se sídlem Sudoměřská 1038/39, Praha 3, **2) Ing. arch. P. S.**, **3) JUDr. PhDr. P. K.**, **4) JUDr. P. K.**, **5) Z. U.**, **6) Ing. M. B.**, **7) JUDr. M. B.**, **8) Mgr. J. S.**, **9) PhDr. V. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2007, č. j. 8 Ca 276/2005 - 105,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2007, č. j. 8 Ca 276/2005 – 105, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2007, č. j. 8 Ca 276/2005 – 105, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 13. 7. 2005, č. j. MHMP/112283/2005/OST/Če, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a dalších účastníků řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 10. 3. 2005, č. j. OUR.Koš.p.1475/11278/04-Za-R, o umístění stavby „Bytové domy Černochova“. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatelka měla v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, postavení účastníka podle § 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“). Účelem citovaného ustanovení je umožnit ochranu zájmů osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním nemovitostem; k tomuto účelu je vymezen nejen okruh osob, jimž svědčí postavení účastníka, ale současně i rozsah tohoto jejich účastenství, který je tak u každé takové osoby omezen jen na záležitosti, v nichž mohou být přímo dotčena právě její práva. To znamená, že každá z těchto osob může v řízení uplatňovat jen to, co se týká ochrany právě jen jejích vlastnických nebo jiných práv k pozemkům nebo stavbám na nich, nikoliv však už práv

dalších osob. Městský soud byl proto při rozhodování o žalobě vázán tímto rozsahem ochrany práv stěžovatelky, a musel tedy u každé žalobní námitky především zkoumat, zda se jí domáhá ochrany svých práv a právem chráněných zájmů, anebo zda se týká práv a zájmů třetích osob, a takové námitky musel již jen z tohoto důvodu odmítnout. Jestliže tedy stěžovatelka v žalobě namítala absenci rozhodnutí orgánu ochrany přírody a výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny, městský soud k tomu konstatoval, že ochrana přírody a krajiny není totožná s ochranou práv stěžovatelky. Zájem na ochraně přírody a krajiny, zejména na ochraně krajinného rázu, je zájmem veřejným, k jehož ochraně není stěžovatelka v mezích svých oprávnění podle § 34 stavebního zákona nijak zmocněna. Ostatně v podané žalobě ani nijak nevyložila, jak a v čem by měla být její vlastnická či jiná práva k nemovitostem dotčeným stavbou zasažena tím, že rozhodnutí příslušného orgánu ochrany přírody má anebo nemá předepsanou formu, či tím, že nebylo žádáno o povolení výjimky podle zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Ostatně stěžovatelka ani neuvedla, o jakou výjimku by mělo být žádáno. Městský soud se rovněž zabýval námitkou, že se odvolací orgán nevypořádal s důvody odvolání účastníků řízení, vyjma konstatování, že odvolání nejsou důvodná. V odvolání, které stěžovatelka podala společně s 29 dalšími osobami, bylo uvedeno celkem 11 námitek. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je zřejmé, že magistrát roztrídil námitky, uvedené ve všech odvoláních, podle věcného obsahu, a sumárně se s nimi vypořádával. Nereagoval tedy na každé podané odvolání, ale na jednotlivé námitky, společné těmto odvoláním, aniž by výslovně uváděl, v kterých konkrétních odvolání ta která námitka byla vyjádřena. Městský soud k tomu uvedl, se kterými otázkami se magistrát v napadeném rozhodnutí vypořádal a konkrétně také označil strany a odstavce, v nichž tak učinil a konstatoval, že reagoval na každou z námitek, kterou stěžovatelka vznesla v podaném odvolání. Nebyl tedy podle jeho názoru důvod akceptovat žalobní bod, že magistrát se nevypořádal s důvody odvolání účastníků. Městský soud nezkoumal, zda a jak se magistrát zabýval odvoláními podanými jinými účastníky řízení, neboť stěžovatelce přísluší domáhat se žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. ochrany pouze svých práv, nikoliv práv třetích osob. Zda se magistrát s jednotlivými odvolacími námitkami stěžovatelky vypořádal věcně správně, městský soud nezkoumal, neboť to nebylo předmětem tohoto žalobního bodu.

Stěžovatelka proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnosti, v níž uplatnila důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně uvedla, že v žalobě napadala rozhodnutí magistrátu, který se nevypořádal s důvody odvolání, zejména připomínkami k vadám studie denního světla (zastínění), k výpočtu míry využití území B9 - zbytek území index stanoven není, a další. Podle stěžovatelky nebyl proveden geologický a hydrogeologický posudek, dále je chybný výpočet míry využití území na koeficient podlažních ploch, neboť tato hodnota byla překročena, z hlediska ochrany přírody a krajiny chybí souhlas podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a zejména posouzení vlivu na životní prostředí ve smyslu § 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Magistrát se podle stěžovatelky nevypořádal se žádnou z těchto předběžných otázek, které mají podstatný vliv na životní prostředí. Podle názoru stěžovatelky mají její žalobní námitky z větší části podstatný vliv na životní prostředí, přičemž vychází z čl. 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V odůvodnění napadeného rozsudku je mimo jiné konstatováno, že správní orgán pochybil ve vlastním správním řízení, ale současně je konstatováno, že stěžovatelka tímto postupem nebyla, a nemohla být, nijak krácena na svých právech. Stěžovatelka je toho názoru, že porušením právních norem, ve vztahu k životnímu prostředí, je krácena na svých právech ve vztahu k čl. 35 Listiny. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení Ing. arch. P. S. ve vyjádření ke kasační stížnosti se plně ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Kasační stížnost podle něj neobsahuje konkrétní odkaz na skutečnosti, které by bylo možno interpretovat jako rozpor zjištěné skutkové podstaty. Tvrzení stěžovatelky, že se magistrát nevypořádal s jejími námitkami označil za nesprávné, neboť reagoval na každou z jejich námitek.

Osoby zúčastněné na řízení Z. U., JUDr. M. B., PhDr. V. S. a Mgr. J. S. se ve svých vyjádřeních připojili ke stížným námitkám.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom neshledal vadu uvedenou v odst. 3 citovaného ustanovení, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka předně vytýkala napadenému rozsudku nesprávné posouzení nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí. Tento stížní bod blíže nerozvedla, pouze uvedla výčet odvolacích námitek, kterými se podle jejího názoru magistrát nezabýval.

Podle § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uvede v odůvodnění správní orgán, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Nejvyšší správní soud se proto při posouzení důvodnosti tohoto stížního bodu zabýval tím, zda je z odůvodnění rozhodnutí magistrátu zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky, kterou uplatnila v odvolání, a dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, tedy že se s jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání vypořádal. Stěžovatelka v žalobě namítala, že se magistrát nevypořádal s námitkami brojícími proti vadám studie denního osvětlení a pouze v odůvodnění konstatoval, že studie vyhovuje požadavkům, přitom podle stěžovatelky je studie v hrubém rozporu s ČSN 73 4301. V žalobě však stěžovatelka konkrétně nenamítala, v čem je předložený materiál v rozporu s uvedenou normou ČSN. K této námitce magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že norma ČSN 73 4301 stanoví zcela rovnocenné požadavky pro výpočet hodnot ke dni 1. 3. i 21. 6. Dále považoval za nerelevantní námitku, že studie byla odbornou firmou asi čtvrt roku po nabytí účinnosti nové normy zpracována podle staré metodiky, neboť i kdyby došlo ke zpracování studie podle nové normy platné v době jejího zpracování, byl by celkový výsledek studie rovněž příznivý. Dále magistrát uvedl, že součástí studie jsou rozvinuté pohledy, řezy a fotodokumentace. Lze tedy konstatovat, že magistrát se s námitkami stěžovatelky vypořádal a z jeho rozhodnutí je zřejmé, proč je považoval za nedůvodné. Nejvyšší správní soud pouze na okraj poukazuje na normu ČSN 73 4301, která jako jednu z podmínek, za jejichž splnění se obytná místnost považuje za prosluněnou, stanoví dobu proslunění, a to dne 1. března. Rovněž podle přílohy A, která obsahuje diagram zastínění, se bere v úvahu kritické datum 1. března (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007 – 76, www.nssoud.cz). Lze také poukázat na skutečnost, že v samotné „Studii denního osvětlení a oslunění“ je výslovně konstatováno, že oslunění vyhoví požadavkům na minimální doby oslunění požadované normou ČSN 73 4301 i po provedení navrhované stavby. Norma ČSN 73 4301 je v této studii rovněž zařazena mezi výchozí podklady. Pokud tak stěžovatelka v odvolání namítala rozpor studie pro chybně zvolené určující datum 1. března a obecně požadovala upřesnění a rozšíření grafické studie, lze považovat námitku nesprávného posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu z tohoto hlediska za nedůvodnou.

Stěžovatelka v žalobě rovněž namítala, že se magistrát nevypořádal s připomínkami k výpočtu míry využití území. Tato námitka podle Nejvyššího správního soudu nemá opodstatnění, protože magistrát se výpočtem míry využití území zabýval a hodnotil soulad navržené stavby s územně plánovací dokumentací, konkrétně územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleným usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, jehož závazná část byla vyhlášena vyhláškou hlavního města Prahy č. 32/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „územní plán“). Magistrát přitom konstatoval, že podle územního plánu se objekty umísťují do plochy označené OC – území čistě obytné. Na severovýchodě zasahuje stavba do území, v němž je stanoven index míry využití území B9, pro zbytek území index stanoven není. Podrobná územně plánovací dokumentace (regulační plán) pro území není zpracována. Podle magistrátu námitky odvolatelů týkající se chybného výpočtu míry využití území, vycházejí z nedostatečné znalosti aplikace územně plánovací dokumentace v území. Porovnáním plochy dotčené územním rozhodnutím a celkové regulované plochy magistrát zjistil, že předepsaný koeficient zeleně je splněn, koeficient podlažních ploch hodnotu sice překračuje, ale i přes tuto skutečnost je v rámci celé funkční plochy možno její zbývající část zastavět rodinnými domy. Nejvyšší správní soud k tomu nad rámec odůvodnění poznamenává, že uvedené koeficienty se vztahují vždy k celé funkční ploše, nikoliv pouze k pozemku, na kterém se umísťuje stavba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 6 As 57/2005 – 228, www.nssoud.cz.) Dále magistrát k namítanému omezení zastavitelnosti pozemků p. č. 1475/202 a 17475/203 v k. ú. Košíře rodinnými domy na 40 % uvedl, že v důsledku odstupů od novostavby využitelná plocha pozemků rodinných domů činí pouze 60 %. Tento údaj je ovšem třeba srovnat s podstatně přísnějšími omezeními vyplývajícími přímo ze závazných předpisů. Ustanovení vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, v čl. 50 odst. 12 stanoví pro řadové rodinné domy plochu zastavěnou nadzemními stavbami v rozsahu max. 50 % pozemku. Index B9 stanovený územním plánem využitelnou plochu dále snižuje až k cca 30 % (v závislosti na míře využití zbytku plochy). Z toho podle magistrátu plyne, že míru využití pozemků zmíněných rodinných domů upravují především obecné regulativy a uváděné odstupové vzdálenosti od novostavby jejich racionální zástavbu neznemožní. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak magistrát s odvolacími námitkami týkajícími se problematiky využití území vypořádal a z jeho rozhodnutí je zřejmé, proč je považoval za nedůvodné.

Stěžovatelka v žalobě ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí již další konkrétní námitky, s nimiž se podle jejího názoru magistrát nevypořádal, neuvedla. Městský soud pak odkázal na odůvodnění magistrátu a uvedl, ve které části odůvodnění jsou jednotlivé námitky rozebírány. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodný stížní bod o nepřezkoumatelnosti, neboť je zřejmé, že se magistrát jejími námitkami zabýval a uvedl argumenty, proč se s nimi neztotožnil. Stěžovatelka v kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, nebrojila proti právnímu posouzení těchto námitek, proto se městský soud nemohl zabývat tím, zda se magistrát s jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně vypořádal věcně správně.

Ve druhé stížní námitce stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s právním názorem městského soudu, pokud se s jejími žalobními námitkami vypořádal tak, že není dotčena na svých právech. Podle jejího názoru mají její žalobní námitky z větší části podstatný vliv na životní prostředí, aniž by uvedla, které konkrétní žalobní námitky mají vliv na životní prostředí. Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby zjistil, že ve vztahu k životnímu prostředí namítala, že si správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem nevyžádal rozhodnutí orgánu ochrany přírody a nepožádal o udělení výjimky v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Účelem územního řízení (v souladu s ustanovením § 37 a § 39 stavebního zákona a § 3 vyhlášky č. 132/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů) je ochrana veřejných zájmů a soulad

různorodých přírodních, kulturních, technických a jiných hledisek v konkrétním území. Posuzuje se tedy soulad více zájmů a hledisek, z nichž žádné nejsou a priori nadřazeny ostatním, naopak ale nelze některá hlediska či některé zájmy předem vyloučit. V každém konkrétním případě je třeba hledat rozumné řešení, které v co možná nejvyšší dosažitelné míře sladí dotčené zájmy a zohledňuje relevantní hlediska.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území a kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

Podle Nejvyššího správního soudu samotná skutečnost, že zájem na ochraně přírody a krajiny, zejména na ochraně krajinného rázu, je zájmem veřejným, nevylučuje existenci subjektivního veřejného práva na příznivé životní prostředí chráněného čl. 35 Listiny, jakož i práva v zákonem stanoveném rozsahu se jej domáhat ve smyslu čl. 41 Listiny. Článek 35 Listiny tak sice může být prakticky naplněn jen díky tomu, že je konkretizován zákonem, na druhou stranu i ve vztahu k právu na příznivé životní prostředí platí všechny obecné principy, kterými se řídí výklad ústavně chráněných základních práv. V posuzovaném případě je právo na příznivé životní prostředí konkretizováno právě ustanovením § 34 stavebního zákona, které vymezuje okruh účastníků řízení a zároveň stanoví i základní věcný okruh otázek, které mohou být účastníky do řízení „vneseny“ a jimž se správní orgán v něm má zabývat. Podle tohoto ustanovení je účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Nelze proto úplně souhlasit se zobecněním městského soudu, že podle § 34 stavebního zákona není stěžovatelka k ochraně veřejného zájmu, potažmo ochraně krajinného rázu, nijak zmocněna. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, www.nssoud.cz, „neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém či jiném právu“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umístované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“ I z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 (č. 96/2000 Sb.) a nálezu ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99 (Sb. ÚS sv. 19, str. 107) vyplývá, že správní orgán musí posoudit v konkrétním případě dané okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích dopadech na okolí a přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně. Při umístění stavby v území může dojít k zásahu do oprávněných zájmů třetích osob označovaných v terminologii stavebního práva jako tzv. sousedé, resp. vlastníci sousedních nemovitostí. Nelze tak vyloučit, že přímým dotčením vlastníka nemovitostí na jeho vlastnickém či jiném právu bude dotčení práva na příznivé životní prostředí v místě, kde žije a že právě pro tuto dotčenost budou zmíněné třetí osoby účastníky řízení podle § 34 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud dodává, že uvedená úprava i její výklad odpovídají i požadavku racionálního uspořádání společenských vztahů. V územním řízení jde zejména o nalezení harmonického způsobu využití území. To bude dosaženo nejlépe tak, že i dotčené subjekty budou moci v řízení hájit své dílčí zájmy týkající se využití území, přičemž ve vzájemném střetu těchto dílčích zájmů, reprezentovaných aktivními, neboť na věci zainteresovanými aktéry, i jejich konfrontaci se zájmem veřejným, který je reprezentován zejména samotnými orgány majícími působnost ve stavebním řízení, se zrodí ten nejhodnější způsob využití území.

Námítky ohledně absence posouzení stavby z hlediska krajinného rázu řešil Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již vícekrát, a to i v případech, kdy je namítali tzv. sousedé, tedy účastníci nacházející se ve stejném právním postavení jako stěžovatelka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 6 As 57/2005 – 228, www.nssoud.cz).

Vycházejí z těchto premis, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka je oprávněna namítat, že pro danou stavbu nebyl vydán souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu, neboť změnou krajinného rázu bez zachování významných krajinných prvků bude dotčena na svém právu pokojně užívat svůj majetek, jehož součástí je i právo na to, aby poměry území, v němž se tento majetek nachází, byly změněny pouze v zákonných mezích a zákonným způsobem.

Nejvyšší správní soud však zároveň dodává, že osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, a jež se proto stávají účastníky řízení podle § 34 stavebního zákona, nemají, a ani nikdy nemohou mít, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území. Dotyčná osoba však má právo požadovat, aby se tyto změny děly způsobem co nejvíce zohledňujícím dotčené legitimní zájmy a zákonná hlediska. V projednávané věci to konkrétně znamená, že vlastníci dotčených nemovitostí nemají právo bez dalšího bránit budování nové zástavby a jsou povinni mimo jiné strpět, že tato zástavba v určité míře pozmění ráz lokality, v níž žijí včetně toho, že se jim např. zhorší výhled do krajiny či zeleň. Mají však právo požadovat, aby nová zástavba zasáhla do krajiny a prostředí, v němž bude umístěna, co nejšetnějším rozumně proveditelným způsobem.

S ohledem na výše uvedené městský soud interpretoval ustanovení § 34 stavebního zákona tak restriktivním způsobem, že jej nelze akceptovat. Je však třeba poznamenat, že magistrát poukázal na stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 6. 2004, které uvádí, že z hlediska ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 65 zákona o ochraně přírody a krajiny není předepsán jiný postup, tj. vydání správního rozhodnutí podle § 4 odst. 2 a 3, § 12 odst. 2, § 37 odst. 1 a 2, § 43, § 44, § 56 a § 57 tohoto zákona. V daném případě tak příslušný orgán státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny při vydání tohoto stanoviska odkázal na ustanovení § 65 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto ovšem stanoví, že orgán státní správy vydávající rozhodnutí podle zvláštních předpisů, jimiž mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, tak činí jen po dohodě s orgánem ochrany přírody, není-li v zákoně o ochraně přírody a krajiny předepsán jiný postup. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ovšem takový „jiný postup“ stanoví a bylo na místě postupovat podle něj a vydat rozhodnutí o tom, že navrhovaná stavba nezasahuje do krajinného rázu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39).

Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svoji judikaturu k problematice zásahu do krajinného rázu ve vysoce urbanizovaném městském prostředí (rozsudek ze dne 28. 12. 2006 sp. zn. 6 A 83/2002, dostupný na www.nssoud.cz), zároveň však dodává, že je třeba pečlivě vážit, do jaké míry je u určitého typu stavební aktivity zásah do krajinného rázu představitelný v konkrétní urbánní lokalitě. Nově plánovaná stavba nemusí být zásahem do krajinného rázu v silně zastavěném území bez přírodních prvků, zvláště nevybočuje-li svými rozměry či charakterem z poměrů již existující zástavby. Na druhé straně však může znamenat zcela zásadní zásah do krajinného rázu, je-li budována na zdaleka viditelných místech, zahušťuje-

li dosavadní relativně řídkou zástavbu či má-li být začleněna do území, v němž jsou významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako les, výrazné nezastavěné svahy, vodní toky apod.

Z uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. 9. 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

